

Arrest

nr. 326 469 van 12 mei 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 18 juni 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 april 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 20 juni 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 april 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 7 oktober 2022 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Spaanse vermeende vader.

Op 1 april 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing stelt verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het beroep verwerpt bij arrest nr. 295 912 van 19 oktober 2023.

Op 15 november 2023 dient verzoeker wederom een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, opnieuw in functie van zijn Spaanse vermeende vader.

Op 30 april 2024 neemt de gemachtigde opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 23 mei 2024. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.11.2023 werd ingediend door:

Naam: I. (...)

Voorna(a)m(en): M. (...) D. (...)

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: (...) 2001

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met de Spaanse onderdaan (vermeende vader), de genaamde D. (...) I. (...), M. (...) (RR. (...)) in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'.

Artikel 44 van het KB van 08.10.1981 stipuleert als volgt: 'De familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie zij zich voegen. Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantsschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.'

Verder bepaalt artikel 18 van het Wetboek van internationaal privaatrecht: 'Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.' Krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht moet een buitenlandse akte, om erkend te worden, voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld nodig zijn voor haar echtheid. Haar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht.

De vorige aanvragen werden ingediend op 02.03.2022 en 07.10.2022, maar werden afgesloten met een bijlage 20 (zonder bevel om het grondgebied te verlaten) aangezien de verwantschap tussen betrokkene en de referent niet afdoende bewezen werd geacht. Betrokkene diende bij de laatste weigering dd. 01.04.2023 beroep in bij de RvV, dewelke werd vernietigd dd. 19.10.2023. Er kan naar dit arrest verwezen worden.

Welnu, ter staving van de verwantschap legt betrokkene opnieuw dezelfde geboorteakte voor, afgegeven op 21.01.2021. De inhoud van de akte werd reeds door onze diensten betwist overeenkomstig artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht. De voorgelegde geboorteakte is geapostilleerd, dus nemen we aan dat het geen vervalsing betreft. Echter wordt de inhoud van de akte wel betwist. Wij menen dat de akte misleidende informatie bevat aan de hand van dewelke betrokkene verblijfsrecht wenst te ontlennen. Uit de voorgelegde geboorteakte van betrokkene blijkt dat deze laattijdig geregistreerd werd nl. op 11.01.2021. Dit is 20 jaar na de geboorte van betrokkene. De inhoud van de akte wordt door onze diensten dan ook betwist overeenkomstig artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht.

Vooreerst omdat we niet kunnen vaststellen wanneer betrokkene Schengen is binnengereisd. Betrokkene identificeert zich heden aan de hand van een paspoort dat werd afgeleverd in Ghana op 27.09.2021. We kunnen aan de hand hiervan niet met zekerheid stellen wanneer betrokkene is aangekomen in Schengen en bij uitbreiding in België. Rekening houdend met de laattijdige registratie van de geboorteakte en geen kennis

van datum binnenkomst Schengen, kan niet worden uitgesloten dat de aanmaak van deze geboorteakte is gebeurd louter omwille van verblijfsrechtelijke redenen. Het paspoort werd afgeleverd op 27.09.2021, maar nergens wordt melding gemaakt van een vorig paspoort dat betrokkene zou hebben voorgelegd om een nieuw te bekomen. Uit landeninformatie blijkt dat het gebruikelijk is in Ghana dat mensen laattijdige geboortes laten registreren, dat dit perfect mogelijk is in Ghana en een dergelijke geboorteakte wel degelijk rechtsgeldig is in Ghana. Bovendien blijkt uit diezelfde landeninformatie dat paspoorten worden aangemaakt op voorlegging van een Ghanese geboorteakte.

In de Schengendatabank is betrokkene niet terug te vinden, ook niet als houder van een ander paspoort. Dat zou dus willen zeggen dat betrokkene illegaal Schengen is binnengereisd, dit terwijl hij het kind is van een EU-burger en dus perfect gewoon op een legale manier had kunnen reizen. Van een zoon van een Spaanse referent mag redelijkerwijze worden verwacht dat ofwel gezinshereniging bij de bevoegde ambassade wordt aangevraagd of toch minstens een toeristisch visum wordt gevraagd om de vader te komen bezoeken in België. Het houdt geen steek dat betrokkene eerst illegaal Schengen zou binnen reizen, met alle gevaren onderweg en enorme bedragen die aan mensensmokkelaars moeten betaald worden, terwijl het veel goedkoper en veiliger zou zijn om op een legale manier te reizen. Het is totaal ongeloofwaardig dat betrokkene pas na aankomst in België zich zou hebben gerealiseerd dat hij helemaal niet illegaal in Schengen hoeft te verblijven, gezien hij een EU-vader heeft die bovendien ook nog houder is van een verblijfsrecht in België. Dat het wel meer gebeurd, dat aktes worden gemaakt in functie van vermeende familiale banden voor migratieredenen vindt o.a. steun in volgend rapport: 'Home Office UK Border Agency, GHANA Country of Origin Information (COI) Report, 11may 2012'. Het wordt er als volgt geformuleerd: "The majority of registrations are not made at the time of birth, and often no registration is made until an individual requires a birth certificate for immigration purposes. Registrations not made within one year of an individual's birth are not reliable evidence of relationship, since registration, including late registration, may often be accomplished upon demand, with little or no supporting documentation required." Het is dus vrij makkelijk, en zonder grondig onderzoek naar de echtheid van de inhoud, geboorteakten op te laten maken door de Ghanese autoriteiten. Het is redelijk te stellen dat dit ook hier het geval is, waardoor onze diensten de inhoud van de akte betwisten overeenkomstig artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (wetsontduiking). Betrokkene heeft door zich niet te wenden tot de bevoegde ambassade, bovendien de DNA-procedure succesvol omzeild.

Samengevat wil dit dus zeggen dat een willekeurig persoon, mits hij iemand vindt die bereid is een laattijdige aangifte van geboorte te doen in Ghana, op vrij eenvoudige wijze een echte geboorteakte kan te pakken krijgen en daaropvolgend ook een paspoort kan laten aanmaken via de Ghanese autoriteiten. Wij menen dat betrokkene zich van die werkwijze heeft bediend om zijn identiteit/nationaliteit aan te tonen alsook zijn 'afstamming' tegenover zijn vermeende vader. Wij menen dit te kunnen besluiten door het geheel van het dossier. Betrokkene komt zich voor het eerst aanmelden in België om een aanvraag te doen in functie van de vermeende vader op 02.03.2022. Hij was tevoren bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet bekend. Hij komt als het ware uit de lucht gevallen, zonder voorgeschiedenis. Er werd geen oud paspoort voorgelegd waarmee wij zouden kunnen zien wanneer hij Schengen is binnengekomen. Wij kunnen derhalve niet uitsluiten dat hij al heel lang in Europa rondzwerft en mensen heeft gezocht die voor hem die geboorteakte laattijdig wensten te verklaren, waarmee hij zich een nieuwe identiteit kon aanmeten, alsook een verblijfsvergunning. Alles is immers gebaseerd op een verklaarde geboorte, 20 jaar na datum. Gezien een dergelijke akte puur op verklaring kan worden opgesteld, dient de akte beschouwd te worden als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten.

Betrokkene legt voor onderhavige aanvraag nieuwe stukken om alsnog zijn verwantschap met de referent te bewijzen. Het betreft een verklaring van de moeder van betrokkene, waaruit zou moeten blijken dat de voorgelegde geboorteakte authentiek is en dat het in Ghana normaal is dat geboorteaktes laat na datum worden geregistreerd.

Welnu, deze stukken werpen geen ander licht op onze eerdere vaststellingen. De verklaring van de moeder is een loutere verklaring op eer, met een uiterst geringe bewijswaarde; de moeder heeft zich geengageerd tegenover betrokkene om de verwantschap voor te wenden en bijgevolg volstaat de verklaring niet om de verwantschap aan te tonen. De moeder kan om het even wat op eer verklaren, maar wanneer haar verklaring niet is gestaafd met betrouwbare stukken die een fundamenteel ander licht werpen op onze bezwaren inzake de geboorteregistratie, is ze van generlei waarde. De geboorte van betrokkene werd 20 jaar na dato geregistreerd; het is (onder meer) deze vaststelling die ertoe leidt dat onze diensten de verwantschap tussen betrokkenen betwisten. Bijgevolg werpen de nieuwe stukken géén ander licht op onze gefundeerde stelling dat de verwantschap zeer ernstig in vraag wordt gesteld. Indien betrokkenen vasthouden aan hun voorgehouden verwantschap, kan een DNA-onderzoek mogelijk soelaas bieden. De resultaten van een dergelijke analyse zijn zeer betrouwbaar en kunnen alsnog onze gerede twijfels over de verwantschap ondermijnen.

Overeenkomstig art. 43, §2 van de wet van 15.12.1980 dient bij een weigering die gebaseerd is om de eerste paragraaf rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene in het rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Vooreerst wat betreft de duur van zijn verblijf in het rijk kunnen we vaststellen dat hij officieel woonachtig is in België sinds maart 2022. Gezien het betrekkelijk korte verblijf van betrokkene in België, wordt het niet inhumaan geacht hem heden alsnog het verblijfsrecht te weigeren. Wat betreft betrokkenes leeftijd. Betrokkene heeft de volwassen leeftijd bereikt, nergens uit het dossier blijkt dat hij een mentale of fysieke beperking zouden hebben. Van volwassen personen mag worden aangenomen dat zij zelfstandig een eigen gezinsleven kunnen uitbouwen. Of dit dan in België is of ergens anders, maakt geen verschil. Betreffende de gezondheidstoestand van betrokkene is ons niets onbekend wat deze beslissing in de weg zou kunnen staan. Wat betreft zijn gezinssituatie blijkt uit bovenstaande motivatie dat wij niet overtuigd zijn dat er van een werkelijke gezinsband tussen de aanvrager en de referentiepersoon sprake is. Onafgezien daarvan bevat het dossier geen aanwijzingen dat zij een 'feitelijk' gezin zouden vormen dat beschermenswaardig zou kunnen zijn. Betrokkene blijkt ook officieel woonachtig op het adres van referentiepersoon. Echter, dit wil helemaal niet zeggen dat hij deel uitmaakt van dat gezin. Het kan ook om een zakelijke overeenkomst gaan waarbij de jonge man een slaapplek heeft weten te bemachtigen. Wat betreft de economische situatie van betrokkene beschikken wij niet over enige gegevens. Ten slotte wat betreft zijn bindingen met zijn land van herkomst. Eigenlijk weten we daar niets over. We weten alles bij elkaar zeer weinig over deze jonge man. Betrokkenes vermeende vader heeft nooit melding gemaakt van betrokkene of enig gezin dat hij zou hebben achtergelaten in Ghana. Sinds wanneer de jonge man in Europa is, kunnen we niet achterhalen aan de hand van de voorgelegde documenten. Hij moet dus het grootste deel van zijn kindertijd wel in eigen land hebben doorgebracht, vertrouwd zijn met de plaatselijke taal of talen, alsook met de mentaliteit, de manier van leven. Het dossier bevat anderzijds ook geen contra-indicaties van vrees die betrokkene zou hebben voor zijn land van herkomst. Hij heeft immers nooit asiel aangevraagd. Vandaar dat we ook betreffende dit element geen bezwaar hebben kunnen ontdekken die deze beslissing in de weg zou kunnen staan.

Het verblijfsrecht wordt geweigerd aan betrokkene omdat de verwantschap met de referentiepersoon als niet waarachtig wordt beschouwd. Er kan derhalve geen toepassing worden gemaakt van art. 40bis van de wet van 15.12.1980. Enkel mits voorleggen van een waardevolle DNA-analyse, kan een nieuwe aanvraag een ander resultaat opleveren.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 50, §2, 7° van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR), van het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, van de rechten van verdediging en de manifeste beoordelingsfout.

Ter adstruering van zijn eerste middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

"2.1.1.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied in hoofdzaak geweigerd omdat verzoeker een geboorteakte heeft voorgelegd die laattijdig werd geregistreerd en het niet duidelijk is wanneer verzoeker het Schengengrondgebied voor het eerst is binnengereisd.

De inhoud van de geboorteakte, waarvan de geldigheid en authenticiteit op zich niet betwist wordt, wordt door verweerder betwist, aangezien deze misleidende informatie zou bevatten aan de hand waarvan verzoeker verblijfsrecht wenst te ontfangen.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoeker, uitsluitend gebaseerd op het eerder ingeroepen feit dat de geboorteakte laattijdig geregistreerd zou zijn en niet duidelijk zou zijn wanneer verzoeker het Schengengrondgebied is binnengekomen, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

2.1.2.

Dat door verweerder geenszins een grondig voorafgaandelijk onderzoek werd ingesteld overeenkomstig art. 27 W.I.P.R. waartoe verweerder gehouden is.

Een buitenlandse akte kan in België worden erkend indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 (artikel 27, § 1, eerste lid W.I.P.R.).

Er moet dus worden nagegaan of :

- a) het recht dat het W.I.P.R. aanwijst, gerespecteerd is*
- b) er geen strijdigheid is met de openbare orde (artikel 21 W.I.P.R.);*
- c) er geen sprake is van wetsontduiking (artikel 18 W.I.P.R.).*

Verweerder dient dus de rechtsgeldigheid van de door verzoeker neergelegde geboorteakte na te gaan overeenkomstig het recht van de plaats waar de geboorteakte werd opgesteld, dus m.a.w. overeenkomstig het Ghanese recht.

Verweerder diende dus voorafgaandelijk na te gaan of overeenkomstig het Ghanese recht de door verzoeker neergelegde geboorteakte een rechtsgeldige geboorteakte is.

Dit is in casu door verweerder niet gebeurd.

Bovendien stelt verweerder dat de voorgelegde geboorteakte geapostilleerd is en het dus een authentieke akte betreft, m.a.w. dat het een rechtsgeldige geboorteakte betreft.

De loutere bewering dat de inhoud van de akte betwist wordt omdat deze misleidende informatie zou bevatten, kan geenszins beschouwd worden als een afdoende motivatie waardoor de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen worden geschonden.

Geenszins wordt door verweerder de bevoegde Ghanese wetsbepalingen weergegeven waaruit blijkt dat een laattijdige registratie of het gebrek aan bewijs van het inreizen van het Schengengrondgebied, een gevaar betekent voor de openbare orde of een vorm is van wetsontduiking.

Verweerders bewering dat met een laattijdige geboorteregistratie geen rekening kan worden gehouden tonen geenszins aan dat verweerder de rechtsgeldigheid van de door verzoekers neergelegde geboorteakte heeft getoetst aan het Ghanese recht.

2.1.3.

Geenszins worden door verweerder de bevoegde Ghanese wetsbepalingen weergegeven waaruit blijkt dat een laattijdige de echtheid of de geldigheid van een Ghanese geboorteakte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde of een vorm is van wetsontduiking.

Verzoeker verwijst naar een rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada: "Ghana: The "Certified Copy of Entry into Registry of Births" certificate; a description of its colour, size and seals; whether the format has changed since 2003; procedures for renewal or re-issuance; who is authorized to sign the Register of Births and Deaths and whether this varies from one region to another; security features (2003-2006)", waarin de vorm en inhoud van de in Ghana opgestelde "certified copy of entry in register of birth" wordt beschreven en waaruit duidelijk kan afgeleid worden dat een laattijdige geboorteregistratie in Ghana een meer dan normale zaak is :

"The US Department of State also indicates that most Ghanaians do not register at birth and only do so when a birth certificate is needed for immigration purposes (8 June 2006)".

Dat verweerder heeft nagelaten te onderzoeken of de voorgelegde akte overeenkomstig het toepasselijke recht, met name het Ghanese, een rechtsgeldige geboorteakte betreft.

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van het art. 27 WIPR, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting en verzoekers rechten van verdediging.

2.1.4.

Dat verweerder uitdrukkelijk stelt dat de inhoud van de – weliswaar geapostilleerde – geboorteakte betwist wordt overeenkomstig artikel 18 WIPR.

Artikel 18 WIPR heeft evenwel betrekking op wetsontduiking en stelt het volgende :

"Voor de bepalingen van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht".

Er is slechts sprake van wetsontduiking wanneer uit de feitelijke omstandigheden ontegensprekelijk blijkt dat partijen het buitenlandse element uitsluitend hebben gebruikt om aan een bepaalde regel te ontsnappen. Dit houdt in dat men de regel dient te identificeren, waaraan men heeft getracht te ontsnappen en ook aan te tonen dat het de enige beweegreden was om aan die welbepaalde regel te ontsnappen (WAUTELET, P., 'De doorwerking in België van buitenlandse akte : een kristisch overzicht' in T.Vreemd., 2008, Themanummer IPR, p. 36 e.v.).

Uit de motivering van de weigeringsbeslissing blijkt niet aan welke regel verzoeker tracht te ontsnappen. Bovendien stelt verweerder uitdrukkelijk dat de geboorteakte van een apostille is voorzien en de authenticiteit ervan niet betwist wordt, zodat er van wetsontduiking geen sprake is.

Verzoeker verwijst in die zin naar het recente arrest dd. 16 mei 2023, nr. 290.200, waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een gelijkaardige zaak het volgende oordeelde :

"Integendeel, de verwerende partij betwist de authenticiteit van de geboorteakte niet, waardoor niet kan worden besloten tot wetsontduiking. Artikel 18 van het WIPR viseert enkel de situaties an de ontduiken van het door dit wetboek aangewezen recht en heeft niet als doel op te treden tegen misbruiken of ontduiken van de vreemdelingenwetgeving.

(...) De uiteenzetting van de verwerende partij heeft geen uitstaans met artikel 18 van het WIPR, dat als juridische grondslag wordt vermeld, omdat uit de motivering van de weigeringsbeslissing blijkt dat de

verwerende partij de authenticiteit van de geboorteakte niet betwist. Op basis van de weergegeven motieven kan niet worden begrepen waarom er sprake is van wetsontduiking in de zin van artikel 18 van het WIPR.

Een schending van artikel 18 van het WIPR is aangetoond”.

Ook in oudere rechtspraak naam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een gelijkaardige houding aan.

Verzoeker wil verwijzen naar onder meer de arresten dd. 22.10.2015 nr. 155 101, dd. 26.10.2015 nr. 155 239 en dd. 16.08.2016 nr. 173 184 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin werd gesteld dat de loutere bewering in de bestreden beslissing dat een laattijdige geboorteregistratie geen draagkrachtige motivering uitmaakt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat uit de bestreden beslissing zelfs niet blijkt aan de hand van welk recht de gemachtigde de rechtsgeldigheid en de echtheid is nagegaan en geenszins blijkt of de gemachtigde gemeend heeft dat de “laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen” overeenkomstig dit niet nader bepaald toepasselijk recht de echtheid of geldigheid van de akte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde dan wel een vorm is van wetsontduiking.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens een schending van artikel 18 WIPR.

2.1.5.

Dat verzoeker bovendien bij zijn aanvraag een nieuw document heeft voorgelegd en meer bepaald een verklaring van zijn moeder (die uiteraard perfect op de hoogte is wie de vader is van verzoeker).

Verweerder houdt echter geen rekening met deze verklaring, aangezien het een verklaring op eer zou betreffen met een uiterst geringe bewijswaarde.

Dat verweerder echter geenszins zomaar een officiële verklaring die werd afgelegd voor een notaris aan de kant kan schuiven, zonder deze akte ook maar enigszins onderzocht te hebben op zijn authenticiteit.

Dat verweerder het dossier van verzoeker dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze heeft onderzocht en er sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (RvS, THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (RvS, SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (RvS, VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31)'.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.”

3.2 Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een *“uiteenzetting van feiten en middelen”* bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker voert dan wel de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 50, §2, 7° van het Vreemdelingenbesluit en van zijn rechten van verdediging, doch zet niet uiteen op welke wijze deze rechten en bepalingen *in concreto* worden geschonden door de bestreden beslissing. In zoverre is het eerste middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. De bestreden beslissing bevat twee autonome motieven: het eerste motief steunt op artikel 18 van het WIPR, het tweede motief steunt op artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet. Verweerder motiveert in de eerste plaats dat de inhoud van de Ghanese geboorteakte wordt betwist omdat deze misleidende informatie bevat aan de hand waarvan verzoeker verblijfsrecht wenst te ontleen. In de tweede plaats motiveert verweerder dat toepassing moet worden gemaakt van artikel 43, §1 van de Vreemdelingenwet omdat de verwantschap met de referentiepersoon niet als waarachtig wordt beschouwd.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Net zoals in zijn arrest nr. 295 912 van 19 oktober 2023, moet de Raad opnieuw vaststellen dat verzoeker geen verweer voert aangaande het tweede determinerende motief van de bestreden beslissing dat is gestoeld op artikel 43, §1 van de Vreemdelingenwet. Krachtens deze bepaling kan verweerder de toekenning van het gevraagde verblijfsrecht weigeren wanneer de aanvrager valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf. Overigens is het annulatieberoep verworpen in het arrest nr. 295 912 van 19 oktober 2023, in weerwil van de vermelding in de bestreden beslissing dat de beslissing zou zijn vernietigd, hetgeen duidelijk een materiële vergissing betreft. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide wijze gemotiveerd waarom verweerder *in casu* van oordeel is dat verzoeker valse of misleidende informatie heeft aangewend:

“De vorige aanvragen werden ingediend op 02.03.2022 en 07.10.2022, maar werden afgesloten met een bijlage 20 (zonder bevel om het grondgebied te verlaten) aangezien de verwantschap tussen betrokkene en de referent niet afdoende bewezen werd geacht. Betrokkene diende bij de laatste weigering dd. 01.04.2023 beroep in bij de RvV, dewelke werd vernietigd dd. 19.10.2023. Er kan naar dit arrest verwezen worden.

Welnu, ter staving van de verwantschap legt betrokkene opnieuw dezelfde geboorteakte voor, afgegeven op 21.01.2021. De inhoud van de akte werd reeds door onze diensten betwist overeenkomstig artikel 18 van de

wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht. De voorgelegde geboorteakte is geapostilleerd, dus nemen we aan dat het geen vervalsing betreft. Echter wordt de inhoud van de akte wel betwist. Wij menen dat de akte misleidende informatie bevat aan de hand van dewelke betrokkene verblijfsrecht wenst te ontlenuen. Uit de voorgelegde geboorteakte van betrokkene blijkt dat deze laattijdig geregistreerd werd nl. op 11.01.2021. Dit is 20 jaar na de geboorte van betrokkene.”

Krachtens artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet dient verweerder wanneer hij overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, rekening te houden met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, met zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Te dezen wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

“Overeenkomstig art. 43, §2 van de wet van 15.12.1980 dient bij een weigering die gebaseerd is om de eerste paragraaf rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene in het rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Vooreerst wat betreft de duur van zijn verblijf in het rijk kunnen we vaststellen dat hij officieel woonachtig is in België sinds maart 2022. Gezien het betrekkelijk korte verblijf van betrokkene in België, wordt het niet inhumain geacht hem heden alsnog het verblijfsrecht te weigeren. Wat betreft betrokkenes leeftijd. Betrokkene heeft de volwassen leeftijd bereikt, nergens uit het dossier blijkt dat hij een mentale of fysieke beperking zouden hebben. Van volwassen personen mag worden aangenomen dat zij zelfstandig een eigen gezinsleven kunnen uitbouwen. Of dit dan in België is of ergens anders, maakt geen verschil. Betreffende de gezondheidstoestand van betrokkene is ons niets onbekend wat deze beslissing in de weg zou kunnen staan. Wat betreft zijn gezinssituatie blijkt uit bovenstaande motivatie dat wij niet overtuigd zijn dat er van een werkelijke gezinsband tussen de aanvrager en de referentiepersoon sprake is. Onafgezien daarvan bevat het dossier geen aanwijzingen dat zij een ‘feitelijk’ gezin zouden vormen dat beschermenswaardig zou kunnen zijn. Betrokkene blijkt ook officieel woonachtig op het adres van referentiepersoon. Echter, dit wil helemaal niet zeggen dat hij deel uitmaakt van dat gezin. Het kan ook om een zakelijke overeenkomst gaan waarbij de jonge man een slaapplek heeft weten te bemachtigen. Wat betreft de economische situatie van betrokkene beschikken wij niet over enige gegevens. Ten slotte wat betreft zijn bindingen met zijn land van herkomst. Eigenlijk weten we daar niets over. We weten alles bij elkaar zeer weinig over deze jonge man. Betrokkenes vermeende vader heeft nooit melding gemaakt van betrokkene of enig gezin dat hij zou hebben achtergelaten in Ghana. Sinds wanneer de jonge man in Europa is, kunnen we niet achterhalen aan de hand van de voorgelegde documenten. Hij moet dus het grootste deel van zijn kindertijd wel in eigen land hebben doorgebracht, vertrouwd zijn met de plaatselijke taal of talen, alsook met de mentaliteit, de manier van leven. Het dossier bevat anderzijds ook geen contra-indicaties van vrees die betrokkene zou hebben voor zijn land van herkomst. Hij heeft immers nooit asiel aangevraagd. Vandaar dat we ook betreffende dit element geen bezwaar hebben kunnen ontdekken die deze beslissing in de weg zou kunnen staan.”

Betrokkene voert andermaal geen verweer tegen deze motivering, die de Raad overigens niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig voorkomt. De Raad kan dan ook niet anders dan vaststellen dat verweerder het determinerend motief van de bestreden beslissing dat is gebaseerd op artikel 43 van de Vreemdelingenwet ongemoeid laat. Dit motief volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De kritiek van verzoeker op het eerste motief aangaande het WIPR heeft dus betrekking op een niet-determinerend gedeelte van de motivering van de bestreden beslissing. Als zodanig kan zij niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing (cf. RvS 28 februari 2006, nr. 155.690; RvS 6 maart 2003, nr. 116.712; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.882; RvS 17 april 1998, nr. 73.094).

Waar verzoeker nog verwijst naar de verklaring van zijn moeder die hij bij zijn aanvraag om gezinshereniging heeft gevoegd, betoogt hij dat verweerder geenszins deze officiële verklaring die werd afgelegd voor een notaris aan de kant kan schuiven zonder deze akte ook maar enigszins te onderzoeken op zijn authenticiteit.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene legt voor onderhavige aanvraag nieuwe stukken om alsnog zijn verwantschap met de referent te bewijzen. Het betreft een verklaring van de moeder van betrokkene, waaruit zou moeten blijken dat de voorgelegde geboorteakte authentiek is en dat het in Ghana normaal is dat geboorteaktes laat na datum worden geregistreerd.

Welnu, deze stukken werpen geen ander licht op onze eerdere vaststellingen. De verklaring van de moeder is een loutere verklaring op eer, met een uiterst geringe bewijswaarde; de moeder heeft zich geengageerd

tegenover betrokkene om de verwantschap voor te wenden en bijgevolg volstaat de verklaring niet om de verwantschap aan te tonen. De moeder kan om het even wat op eer verklaren, maar wanneer haar verklaring niet is gestaafd met betrouwbare stukken die een fundamenteel ander licht werpen op onze bezwaren inzake de geboorteregistratie, is ze van generlei waarde. De geboorte van betrokkene werd 20 jaar na dato geregistreerd; het is (onder meer) deze vaststelling die ertoe leidt dat onze diensten de verwantschap tussen betrokkenen betwisten. Bijgevolg werpen de nieuwe stukken géén ander licht op onze gefundeerde stelling dat de verwantschap zeer ernstig in vraag wordt gesteld. Indien betrokkenen vasthouden aan hun voorgehouden verwantschap, kan een DNA-onderzoek mogelijk soelaas bieden. De resultaten van een dergelijke analyse zijn zeer betrouwbaar en kunnen alsnog onze gerede twijfels over de verwantschap ondermijnen.”

Met een dergelijk algemeen betoog slaagt verzoeker er echter niet in deze motivering te ontcrachten. Verweerder motiveert op goede gronden dat de verklaring van verzoekers moeder, die wordt aanzien als een verklaring op eer, geen afbreuk kan doen aan de overige vaststellingen in de bestreden beslissing. Verweerder stelt vast dat de verklaring van verzoekers moeder niet vergezeld is van enig concreet bewijs dat haar verklaring kan ondersteunen. Bijgevolg kan de verklaring van verzoekers moeder dan ook aanzien worden als een verklaring op eer die geenszins wordt ondersteund door enig begin van bewijs. De omstandigheid dat deze verklaring werd afgelegd voor een notaris, doet hier geen afbreuk aan.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.3 In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Ter adstruering van zijn tweede middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“2.2.1.

Dat, ten gevolge van de aan verzoekers betekende beslissing, verzoeker niet in België kan verblijven en hij hierdoor van zijn Spaanse vader wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.2.2.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker en zijn vader vormden in Ghana effectief een gezin en vormen ook in België een gezin, zodat er aangenomen kan worden dat verzoeker een gezinsleven in België heeft.

2.2.3.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, verzoeker woont samen met zijn vader, met wie hij een hecht gezin vormt.

Dat verweerder bovendien geen enkel afweging heeft gemaakt wat de impact van de bestreden beslissing zou zijn op het gezinsleven van verzoeker en de band met zijn vader en hieromtrent zelfs geen enkele motivering heeft gegeven.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker en zijn vader teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

2.2.4.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de becommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geven er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen ervan rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Aangezien de bestreden beslissingen het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker (en hierdoor ook zijn vader) erdoor ondergaan, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.”

3.4 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker beroept zich op een beschermenswaardig gezinsleven met zijn vermeende Spaanse vader. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen maar enkel om het onwettig te bevinden indien de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862; RvS 17 december 2003).

In zijn arrest nr. 295 912 van 19 oktober 2023 oordeelde de Raad dat “*verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan worden afgeleid dat er betreffende verzoekers gezinsleven met zijn vermeende vader in andersluidende zin geoordeeld dient te worden. Bijgevolg maakt verzoeker het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn vermeende vader niet aannemelijk*”. In het kader van de huidige procedure brengt verzoeker geen elementen aan die toelaten van dit oordeel af te wijken. Opnieuw dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan, waardoor het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven met zijn vermeende Spaanse vader niet aannemelijk wordt gemaakt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel blijkt niet. Het tweede middel is dan ook ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend vijftientig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
------------	---

M. DENYS,	griffier.
-----------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. DENYS

N. MOONEN